

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/157/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711209217
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7711209217.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu: Dopravný podnik mesta Košice, akciová spoločnosť, so sídlom v Košiciach, Bardejovská 6, IČO: 31 701 914, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Frajt, advokát, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 5, IČO: 47 240 369, proti žalovanému Y. V., nar. XX.X.XXXX, bytom v G., K. XX, zastúpenému JUDr. Peter Rychnavský, PhD., advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie vo Vranove n/Topľou, Dobrianskeho 1651, o zaplatenie 55,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 13. marca 2020 č.k. 5C/196/2015 - 362 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 55,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 3.7.2010 do zaplatenia a s poštovným vo výške 1 eura, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a vyslovil, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 55,55 eur s príslušenstvom, náhrady nákladov poštovného v sume 1,70 eur a náhrady trov konania s tvrdením, že dňa 2.7.2010 v čase o 19,11 hod. na trase linky č. 27 na výzvu kontrolného orgánu žalobcu sa žalovaný nepreukázal platným cestovným lístkom, čím vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie sumy vo výške 55,55 eura, pozostávajúcej z cestovného vo výške 0,55 eur a úhrady pri nepreukázaní sa platným cestovným lístkom vo výške 55 eur, ako aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 3.7.2010 do zaplatenia a poštovného vo výške 1,70 eur, pričom žalovaný napriek výzve žalobcu dlžnú sumu nezaplatil. Súd poukázal tiež na tvrdenie žalobcu, že pre stanovenie výšky úhrady za cestovanie bez platného cestovného lístka je cena základného cestovného papierového lístka na 30 minút platného v tarifnom pásme T1 zakúpeného v predpredaji 0,55 eur, a to aj v prípade nároku na cestovanie so zľavneným cestovným lístkom, že žalovaný v čase vykonania kontroly nemal žiadny cestovný lístok, čo potvrdil výslovne aj sám zákonný zástupca žalovaného pri kontrole, keď prehlásil, že zabudol zakúpiť cestovný lístok pre syna.

3. Súd tak rozhodol potom, ako Krajský súd v Košiciach ostatným uznesením č.k. 1Co/104/2017-290 zo dňa 21.11.2017 zrušil rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.12.2016 č.k. 5C/196/2015-276, ktorým súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie. Konštatoval, že predvolanie na pojednávanie bolo stranám sporu riadne a včas doručené, ako i že žalobca svoju neúčast' ospravedlnil písomným podaním a navrhol, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Rovnako tak žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu vážnych zdravotných problémov jeho otca a tiež s poukazom na nevhodne zvolený termín pojednávania o 10.00 hod., ktorý mu neumožňuje použiť vhodné autobusové, resp. vlakové spojenie z Michaloviec do Rožňavy. O odročenie pojednávania nežiadal.

5. Pri opätovnom rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal z Hlásenia žalobcu o porušení tarifných a prepravných podmienok zo dňa 2.7.2010 číslo dokladu 029175, variabilný symbol 13617, podľa ktorého žalovaný cestoval dňa 2.7.2010 v čase o 19,11 hod. linkou č. 27 MHD, číslo voza 3531, na úseku zastávok Národné námestie - ML. Bašta smer Staničné námestie bez platného cestovného lístka v sprievode svojho otca, ktorý zabudol zakúpiť cestovný lístok pre syna, ktorého stanovená hodnota pre daný úsek trate bola 0,55 eur. Pri kontrole zamestnancom povereným výkonom kontroly („revízorom“) sa teda žalovaný nepreukázal platným cestovným lístkom a na mieste nezaplatil cestovné vo výške 0,55 eur a úhradu pri nepreukázaní sa platným cestovným lístkom vo výške 55 eur, t.j. spolu sumu 55,55 eur. Zistil tiež, že výzvou k úhrade pohľadávky zo dňa 8.7.2010 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie úhrady cestovného a ostatných nákladov vo výške 57,25 eur a že žalovaný na výzvu nereagoval. Z výpovede svedka V. Š. prvoinštančný súd zistil, že dňa 2.7.2010 bol kontrolovaný pri kontrole najskôr otec maloletého žalovaného, ktorý sa nepreukázal platným zľavneným cestovným lístkom s tým, že ako ZŤP osoba má nárok na zľavu, ale v konečnom dôsledku mal mať pri sebe zľavnený cestovný lístok, ktorý nemal, čo odôvodňoval O. V. tým, že sa ponáhľal na vlakovú stanicu a že opomenul zakúpiť cestovný lístok jednak pre seba a jednak pre maloletého syna Y. V.. Svedok sa nepamätal, či v tom čase bolo možné uhrádzať cestovné prostredníctvom sms. Ak by to aj bolo možné, cestujúci je povinný ešte pred nástupom do hromadného prostriedku odoslať sms platbu na číslo mobilného operátora a až po spätnom potvrdení tejto platby zo strany operátora je cestujúci oprávnený nastúpiť do hromadného prostriedku, čo sa v danom prípade nestalo a menovaný ani im nespomenul, že by nejakým spôsobom zaplatil cestovný lístok cez sms správu.

6. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z obrany žalovaného v písomných podaniach a vo výpovedi na pojednávaní, najmä že: a) žalovaný bol zverený do starostlivosti matky rozsudkom OS Trebišov sp. zn. 13C/10/2008, b) že cestovný lístok bol zaplatený sms správou priamo v mestskej doprave napriek tomu, že vtedy maloletý žalovaný doprevádzal svojho otca ako osobu ťažko zdravotne postihnutú, c) že cestovný lístok pre maloletého na 3 zastávky stál v tom čase 0,20 eur, d) že spolu s otcom použili na prepravu na Železničnú stanicu MHD, pri nástupe otec, ako osoba ZŤP predpokladal, že má podobne ako v Bratislave prepravu zdarma a pri kontrole sa preukázal preukazom ZŤP č. 216293 vydaným dňa 8.1.2007 a občianskym preukazom, e) že na zastávke autobusu ani na samotnom autobuse nie je upozornenie, že aj osoby ZŤP si musia v Košiciach zakúpiť polovičné cestovné, pričom v Bratislave sa to tak nepraktizuje a o týchto skutočnostiach v Košiciach nebol informovaný, f) že revízor mu pri kontrole odporučil poslať sms na nejaké číslo, tak to urobil, g) že jeho otec, na radu revízora zaplatil 0,20 eur mobilom a vec považoval za ukončenú, a preto ide o nelegitímny nárok.

7. Z Tarify DPMK, a.s. pre mestskú hromadnú dopravu s platnosťou od 1.1.2009 časť B súd prvej inštancie zistil, že tarifa rozlišuje cestovné lístky papierové a ako aktivované elektronické médium (bezkontaktná čipová karta a cestovný lístok zakúpený cez mobilného operátora), pričom cestovný lístok zakúpený cez mobilného operátora je základný na 60 minút pre pásmo T1 a je platný, ak je potvrdený oprávneným mobilným operátorom. Zistil takisto, že podľa Tarify DPMK, a.s. pre mestskú hromadnú dopravu s platnosťou od 1.1.2009 časť C bod 1.3 a 1.8 nárok na bezplatnú prepravu majú držiteľia preukazu ŤZP a držiteľia preukazu ŤZP - S s trvalým pobytom v SR na základe osobitnej bezkontaktnéj čipovej karty, pričom nárok na bezplatnú prepravu sa preukazuje osobitnou bezkontaktnou čipovou kartou na 365 dní s povinnosťou jej predĺžovania minimálne raz za rok. Podľa Tarify DPMK, a.s. pre mestskú hromadnú dopravu s platnosťou od 1.1.2009 časť C bod 2.4 a 3.5 nárok na zľavnenú prepravu majú držiteľia preukazu ŤZP a držiteľia preukazu ŤZP - S s trvalým pobytom v SR, ak nemajú vybavenú osobitnú bezkontaktnú čipovú kartu, pričom nárok na zľavnené cestovné preukazujú platným preukazom ŤZP a ŤZP - S. Podľa Tarify DPMK, a.s. pre mestskú hromadnú dopravu s platnosťou od 1.1.2009 časť

E bod 1 Pre stanovenie výšky úhrady za cestovanie bez platného cestovného lístka je cena základného cestovného papierového lístka na 30 minút platného v tarifnom pásme T1 zakúpeného v predpredaji. Cestujúci, ktorý cestuje bez platného cestovného lístka, zaplatí podľa zák. č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave, zák. č. 164/1996 Z.z. o dráhach a č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní stanovené základné cestovné plus úhradu vo výške sto násobku stanoveného základného cestovného. Základný 30 minútový cestovný lístok v čase prepravnej kontroly bol v hodnote 0,55 eur. Zistil ďalej, že podľa čl. 12 ods. 2 Prepravného poriadku Dopravného podniku mesta Košice, a.s. platného v čase vykonania kontroly, cestujúci, ktorý sa na vyzvanie nemôže preukázať platným cestovným lístkom, zaplatí cestovné; dopravca je oprávnený od tohto cestujúceho ďalej vyžadovať zaplatenie úhrady vo výške 100 násobku stanoveného základného cestovného.

8. Vec súd právne posúdil podľa § 760, § 772, § 517 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.7.2010 do 31.1.2013, § 14 ods. 1 a 2, § 16 ods. 5, § 17 ods. 2 zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave v platnom znení. Vzal za preukázané, že žalovaný ako cestujúci dňa 2.7.2010 o 19,11 hod. použil dopravný prostriedok na trase linky č. 27 MHD, ktorého vlastníkom je žalobca, pričom nemal platný cestovný lístok, ktorým by sa preukázal zamestnancovi poverenému výkonom kontroly - revízorovi, čo plynie z výpovedí žalobcu, žalovaného, svedka V. Š., ako i zákonného zástupcu žalovaného, ktorý sám v podanom odpore uviedol, že pri kontrole sa preukázal preukazom ZŤP a nevedel o skutočnosti, že aj ZŤP v Košiciach si musia zakúpiť polovičné cestovné. Z uvedeného je zrejmé, že v čase, kedy cestoval žalovaný hromadnou dopravou nemal zakúpený cestovný lístok a bol v sprievode svojho otca. Uzavrel, že ak žalovaný tvrdil, že na odporúčanie revízora zaplatil formou sms platby cestovné v sume 0,20 eur, toto svoje tvrdenie nijako nepreukázal. Dôvodil, že podľa tarify a prepravného poriadku Dopravného podniku mesta Košice, a.s. účinného v čase kontroly, sa cez mobilného operátora dal zakúpiť iba cestovný lístok základný na 60 minút pre pásmo T1, a to v sume 0,80 eur, a pretože podmienkou platnosti takto zakúpeného cestovného lístka bolo aj jeho potvrdenie oprávneným mobilným operátorom pred nástupom do vozidla, i v prípade, že by k zakúpeniu cestovného lístka formou sms správy došlo po nástupe do vozidla, takýto cestovný lístok sa považuje za neplatný. Dodal, že rovnako svedok V. Š. vo svojej výpovedi poprel, že v danom prípade bol maloletému žalovanému zakúpený cestovný lístok prostredníctvom sms správy. Z uvedeného potom súd usúdil, že žalovaný porušil povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 56/2012 Z.z., z ktorého dôvodu mu podľa ustanovenia § 17 ods. 2 citovaného zákona a Tarify mestskej hromadnej dopravy v Košiciach vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi cestovné a prirážku k základnému cestovnému, a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 0,55 eur z titulu cestovného a sumy 55 eur z titulu prirážky k základnému cestovnému, t.j. spolu na zaplatenie sumy 55,55 eur. Uzavrel, že žalovaný sa dostal do omeškania dňom 3.7.2010, t.j. dňom nasledujúcim po dni, kedy cestoval dopravným prostriedkom žalobcu bez cestovného lístka, pretože povinnosť mať pri sebe zakúpený a riadne označený cestovný lístok v hodnote 0,55 eur a preukázať sa ním na výzvu kontrolóra mal po celý čas prepravy. Ako príslušenstvo pohľadávky súd priznal žalobcovi i náklady spojené s jej uplatnením, pozostávajúce z poštovného v celkovej výške 1 euro a v prevyšujúcej časti, ohľadne zaplatenia poštovného vo výške 0,70 eur, súd žalobu zamietol, keďže ich vynaloženie žalobcu súdu žiadnym spôsobom nepreukázal.

9. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore neúspešný len nepatrne, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalovaný. Navrhol napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, eventuálne zmeniť rozhodnutie a žalobu žalobcu zamietnuť na trovy žalobcu. V odôvodnení odvolania žalovaný (o.i.) uviedol, že „súd rozhodol tak v podstate na tom skutkovom základe, že dňa 2.7.2010 v čase o 19.11 hod. na trase linky č. 27 na výzvu kontrolného orgánu žalobcu som sa nepreukázal platným cestovným lístkom, čím som žalobcovi mal spôsobiť škodu vo výške 0,55 € (za lístok) a 55,00 € ako úhradu pri nepreukázaní sa platným cestovným lístkom (v ďalšom iba pokuta) a tiež úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 3.7.2010 do zaplatenia, ako aj 1,00 € titulom poštovného. Ja, žalovaný som narodený 18.9.2001 ako je správne uvedené v záhlaví napadnutého rozsudku. Dňa 2.7.2010 som teda mal 8 rokov a 10 mesiacov. Do uvedeného môjho veku som veľakrát cestoval so svojimi rodičmi individuálne, keďže mali nejaké vzájomné nezhody, ktorým som v tom čase nerozumel a tak isto som si

ako maloletý chlapec - dieťa - nikdy sám nekupoval cestovné lístky, lebo som to jednoducho nevedel, nerozumel som tomu a samozrejme som v tom čase bol bez peňazí, keďže moje potreby zabezpečovali rodičia.“ Žalovaný odkazom na priebeh doterajšieho priebehu sporu, predovšetkým na skutočnosť, že predchádzajúce súdne rozhodnutia boli odvolacím súdom zrušené z dôvodu, že súd na nedostatočne zistený skutkový stav neaplikoval dôsledne § 5 ods. 1 a § 14 ods. 2 a 3 zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave, a že v konaní nebol vypočutý zákonný zástupca žalovaného (otec T.. O. V.) k okolnostiam kontroly platnosti cestovného lístka pri ceste autobusom MHD dňa 2.7.2010, a to vzhľadom na jeho tvrdenie v podanom odpore proti platobnému rozkazu (podanie z 6.3.2011), že: „cestovný lístok na 3. Zastávky pre maloletého bolo v tom čase 0,20 eur, v dopravnom prostriedku DPMK. Bolo zaplatené sms, správou priamo v mestskej doprave, aj keď maloletý doprevádzal osobu ZŤP“, súdu prvej inštancie vytkol, že jeho otec - T.. O. V. nebol doposiaľ k veci vypočutý ani raz, nebol v spore vypočutý ani žalovaný, a tak napadnutým rozsudkom neboli rešpektované zrušujúce uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Co/175/2013, ani z 21.11.2017 č.k. 1Co/104/2017, čo je samo o sebe dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Poukazom opäť na svoj vek v čase 2.7.2010 žalovaný zdôraznil, že vtedy ani nevedel vnímať, nieto ešte pochopiť, a nevie sa k tomu vyjadriť kvalifikovane ani dnes, z ktorého dôvodu ho súd podľa názoru žalovaného „nemôže zaviazat' na úhradu sumy 55,55 €, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy, pretože od 3.7.2010 k dnešnému dňu som ešte nepracoval, nemal som žiaden príjem a nemám ho ani teraz, keďže som stále študentom - príprave na budúce povolanie/zamestnanie. Ja osobne som sa nedopustil žiadneho protispoločenského konania, nič som osobne neporušil, a ani som nespôsobil dlh.“ Doplnil, že sa oboznámil až «teraz v súvislosti s podávaním tohto odvolania aj so sadzbami cestovných lístkov v EURO (€) a SKK (Sk) vrátane DPH s platnosťou od 1.1.2009, kde sa v časti „Tarifné pásmo T1, Cestovný lístok neprestupný - neplatí pre nočný spoj“, kde sa uvádza v 6. riadku zhora, „do 4 zastávok - zľavnený - cena 0,20 €“. Môj otec vo viacerých podaniach uvádza, že hneď 2.7.2010 SMS správou poukázal sumu 0,20 € ako cenu lístka za mňa.“»

11. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadril.

12. Odvolací súd (§ 34 CSP) skôr než pristúpil k vecnému prejednaniu podaného odvolania žalovaného zistil, že nie sú dané podmienky na vecné prejednanie odvolania žalovaného proti výroku, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá a odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti je potrebné odmietnuť podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou.

13. Strana môže napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, len pokiaľ to zákon nevyklučuje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je pritom to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu ujmu. Na podanie odvolania je tak oprávnená tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu. Podstatné tu je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom v žalobe (prípadne v ich procesnom podaní), nie však subjektívne presvedčenie strany sporu o dôsledkoch vyplývajúcich pre ňu z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Z uvedeného je nutné vyvodit', že aj keď je žalovaný stranou v spore, nespĺňa subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti napadnutého rozsudku, pretože mu týmto výrokom súdneho rozhodnutia nebola spôsobená žiadna ujma. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odmietol bez toho, aby sa zaoberal sa dôvodmi odvolania a vecnou správnosťou rozsudku napadnutého žalobcom v tejto časti.

15. Následne odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 55,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 3.7.2010 do zaplataenia a s poštovným vo výške 1 eura, a vyslovil, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v tejto časti nie je opodstatnené.

16. Rozsudok je v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. Po preskúmaní obsahu spisu a rozsudku v časti, ktorým súd vyhovel žalobe a rozhodol o trovách konania odvolací súd konštatuje, že tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Záver o čiastočnom vyhovení žalobe a uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu 55,55 eur s príslušenstvom súd odôvodnil dostatočne presvedčivo, zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovaného, uviedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom tak žalobcovi ako aj žalovanému vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Neboli zistené ani iné vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore, ku ktorým odvolací súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

18. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé privediť pre neho priaznivé rozhodnutie. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľovi. Námietky uvedené v odvolaní žalovaný uvádzal už aj v konaní pred súdom prvej inštancie, s týmito sa tento náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní sporu.

19. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Vzhľadom na uvedené odvolací súd len pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva nasledovné:

20. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie svoj vyhovujúci výrok založil na závere, že žalovaný v sprievode svojho otca ako cestujúci dňa 2.7.2010 o 19,11 hod. použil dopravný prostriedok na trase linky č. 27 MHD, ktorého vlastníkom je žalobca, pričom nemal platný cestovný lístok, ktorým by sa preukázal zamestnancovi poverenému výkonom kontroly - revízorovi, čo plynie z výpovedí žalobcu, žalovaného, svedka V. Š., ako i zákonného zástupcu žalovaného, ktorý sám v podanom odpore uviedol, že pri kontrole sa preukázal preukazom ZTP a nevedel o skutočnosti, že aj ZTP v Košiciach si musia zakúpiť polovičné cestovné.

21. V okolnostiach súdnej veci súd prvej inštancie náležite uzavrel, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že na odporúčanie revízora zaplatil formou sms platby cestovné v sume 0,20 eur.

22. Odvolací súd na tomto mieste pripomína, že dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jej tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je totiž umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci nebola preukázaná buď pre nečinnosť strany sporu, a to v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu ustanovením § 132 ods. 1 CSP alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti a ani o tom, žeby táto skutočnosť bola nepravdivá. V zásade platí, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Bolo preto na žalovanom, aby relevantným dôkazom svoje tvrdenie preukázal. Nakoľko žalovaný nepreukázal na svoje tvrdenie, že sa v rozhodnom čase v čase vykonania prepravnej kontroly dňa 2.7.2010 v čase o 19.11 hod. na trase linky č. 27 na výzvu kontrolného orgánu žalobcu preukázal platným cestovným lístkom, a teda ani tvrdenie, že mal zakúpený

(zľavnený) cestovný lístok, súd prvej inštancie následne správne vyvodil, že v dôsledku neunesenia dôkazného bremena ohľadom rozhodujúcich skutočností zo strany žalovaného, je nutné urobiť záver, že žalovaný porušil povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 56/2012 Z.z., z ktorého dôvodu mu podľa ustanovenia § 17 ods. 2 citovaného zákona a Tarify mestskej hromadnej dopravy v Košiciach vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi cestovné a prirážku k základnému cestovnému, a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 0,55 eura z titulu cestovného a sumy 55 eur z titulu prirážky k základnému cestovnému, t.j. spolu na zaplatenie sumy 55,55 eura.

23. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní v tomto smere spochybňuje hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, odvolací súd pripomína, že vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti, či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane a jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia je potom úsudok súdu o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý sa stal podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať svoje skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť, ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre tú sporovú stranu, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov pritom vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

24. Ani v tomto smere súdu prvej inštancie žiadne pochybenie vyčítať nemožno. Súdom prvej inštancie v danom prípade uvedenú otázku posúdil za použitia správneho právneho predpisu, ktorý vyložil správne a na daný skutkový stav ho i náležite a v súlade s ustálenou súdnou praxou aplikoval, adekvátne pritom uzavrel, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že sa v rozhodnom čase v čase vykonania prepravnej kontroly dňa 2.7.2010 v čase o 19.11 hod. na trase linky č. 27 na výzvu kontrolného orgánu žalobcu preukázal platným cestovným lístkom na čom nemôže nič zmeniť len všeobecná odvolacia námietka žalovaného, že vzhľadom na svoj vek v čase 2.7.2010, «vtedy ani nevedel vnímať, ničo ešte pochopiť, a nevie sa k tomu vyjadriť kvalifikovane ani dnes, z ktorého dôvodu ho súd „nemôže zaviazat' na úhradu sumy 55,55 €, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy, pretože od 3.7.2010 k dnešnému dňu som ešte nepracoval, nemal som žiaden príjem a nemám ho ani teraz, keďže som stále študentom - príprave na budúce povolanie/zamestnanie. Ja osobne som sa nedopustil žiadneho protispoločenského konania, nič som osobne neporušil, a ani som nespôsobil dlh.“, že sa oboznámil až teraz v súvislosti s podávaním tohto odvolania aj so sadzbami cestovných lístkov v EURO (€) a SKK (Sk) vrátane DPH s platnosťou od 1.1.2009, kde sa v časti „Tarifné pásmo T1, Cestovný lístok neprestupný - neplatí pre nočný spoj“, kde sa uvádza v 6. riadku zhora, „do 4 zastávok - zľavnený - cena 0,20 €“. Môj otec vo viacerých podaniach uvádza, že hneď 2.7.2010 SMS správou poukázal sumu 0,20 € ako cenu lístka za mňa.“». Uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nepostačuje pre záver o preukázaní platného cestovného lístka žalovaným v čase prepravnej kontroly a nemožno z neho vyvodit', žeby súd prvej inštancie dôkazy vzťahujúce sa k tomuto tvrdeniu žalovaného, nesprávne vyhodnotil.

25. V okolnostiach posudzovaného sporu správnosť záveru súdu prvej inštancie sa žalovanému nepodarilo spochybniť námietkou, že jeho otec - T.. O. V. nebol doposiaľ k veci vypočutý ani raz, a v spore nebol vypočutý. Z obsahu súdneho spisu totiž jednoznačne plynie, že T.. O. V. sa dňa 23.11.2016 dostavil na predvolanie dožiadaného Okresného súdu Michalovce, v súlade s jeho požiadavkou, kde bol vypočutý (zápisnica o výsluchu napísaná na Okresnom súde Michalovce dňa 23.11.2016, č.l. 264 súdneho spisu). Napokon žalovaný vo svojom odvolaní neopodstatnene vytkol súdu, že v spore nebol vypočutý. Z obsahu súdneho spisu bezpochyby vyplýva, že súd žalovanému poskytol v priebehu sporu možnosť osobne vypovedať pred súdom, a to i pred dožiadaným súdom v Nitre (č.l. 292 až 314 súdneho spisu), a žalovaný sám svoje právo nevyužil.

26. Z uvedeného je nutné urobiť záver, že prejednávanej spore neboli preukázané žiadne so žalovaným tvrdených pochybení a žalovanému sa uplatnenými odvolacími námietkami spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku nepodarilo. Preto odvolací súd rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

27. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí, žalobcovi odvolacie trovy nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).